

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 260.350 van 1 juli 2024
in de zaak A. 233.760/VII-41.889**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jan Cocquyt
 kantoor houdend te 2100 Antwerpen
 Bisschoppenhoflaan 287, bus 6
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 27 mei 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 253.961 van 4 mei 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.514 van 22 juli 2021.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Pierrot T’Kindt heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 december 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jan Cocquyt, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Emeline Willems, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Pierrot T’Kindt heeft een advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker België is binnengekomen in 2017 en op 6 september 2017 een F-kaart heeft ontvangen als familielid van een burger van de Unie, namelijk zijn echtgenote van Belgische nationaliteit met wie hij op 6 november 2014 in Ghana in het huwelijk was getreden.

Op 26 november 2020 neemt de verwerende partij de beslissing tot beëindiging van verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker stelt op 24 december 2020 tegen deze laatste beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 4 mei 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met zijn echtgenote doch hij voert aan dat hij, vermits hij nog steeds gehuwd is, onder de uitzonderingssituatie valt van artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. In deze bepaling wordt met betrekking tot de echtgenoten gesteld dat het verblijfsrecht kan worden ontbonden wanneer het huwelijk wordt ontbonden of nietigverklaard, maar niet wanneer dat huwelijk ten minste drie jaar had geduurd, waarvan minstens één jaar in België, bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring.

Verzoeker merkt op dat in de aanvankelijk bestreden beslissing foutief wordt gesteld dat verzoeker een procedure tot ontbinding van het huwelijk heeft ingeleid en dat de echtscheiding reeds werd uitgesproken. Hij heeft dit toegelicht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en hij is nog steeds gehuwd, zonder dat een echtscheidingsprocedure werd ingeleid. De familierechtbank van Leuven heeft met een vonnis van 21 januari 2019 enkel

voorlopige maatregelen bevolen met toepassing van artikel 223 van het oud Burgerlijk Wetboek.

Verzoeker laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, door te stellen dat de partijen, al zijn ze nog gehuwd, zich niet meer kunnen beroepen op de toepassing van artikel 42^{quater}, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet vermits er geen feitelijke samenwoning meer is sedert minstens 4 april 2018 en er *in casu* geen minimum aan relatie is tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote, er verkeerdelijk van uitgaat dat het bestaan van een gezamenlijke vestiging van ten minste drie jaar (waarvan één jaar in het Rijk) een overkoepelende voorwaarde is die hoe dan ook vervuld moet zijn, naast de voorwaarde van dat huwelijk zelf. Het gebruik van het woord “of” in artikel 42^{quater}, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet bij de vermelding van “het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging” wijst op het feit dat het daarin gaat om drie naast elkaar bestaande en op zichzelf staande uitzonderingsgronden, die elk op zich gelieerd zijn aan de drie gronden voor de beëindiging van het verblijfsrecht in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, namelijk het huwelijk wordt ontbonden of nietigverklaard, het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer. De bewoordingen van het voornoemde artikel 42^{quater}, § 4, 1°, maken het volgens verzoeker niet mogelijk om te stellen dat die bepaling slechts van toepassing is als de daarin voorkomende voorwaarden qua duur zowel zijn vervuld voor het huwelijk als voor de gezamenlijke vestiging. Nergens blijkt dat het niet zou volstaan dat het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, om gebruik te kunnen maken van deze uitzonderingsbepaling.

In ondergeschikte orde en voor het geval de Raad van State zou oordelen dat het bestaan van een gezamenlijke vestiging toch dient te worden beschouwd als een overkoepelende voorwaarde voor de toepassing van de desbetreffende wetsbepaling, verwijst verzoeker naar het vonnis van de familierechtbank van Leuven van 21 januari 2019 waarmee hij wordt gemachtigd tot afzonderlijk verblijf.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt met betrekking tot het vonnis van de familierechtbank van Leuven van 21 januari 2019 toe dat het gaat om dringende en voorlopige maatregelen wanneer de verstandhouding tussen de echtgenoten is verstoord maar nog niet om een echtscheidingsprocedure. Er is nog steeds een minimum aan relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote maar zij worden met het voormelde vonnis gemachtigd om zich afzonderlijk te vestigen om zo op afstand aan hun relatie te werken.

Beoordeling

6. Artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Verder bepaalt artikel 42^{quater}, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;”

7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt:

“In de bestreden beslissing wordt inderdaad gesteld dat de echtscheidingsprocedure ingeleid werd, terwijl dit vooralsnog niet gebeurd blijkt te zijn. Niettemin doet de kritiek van verzoeker geen afbreuk aan de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers ook gemotiveerd dat ook al werd de echtscheiding tussen verzoeker en zijn echtgenote niet geregistreerd, er geen feitelijke samenwoning is sedert minstens 4 april 2018 (voorstel ambtelijke schrapping) en er sindsdien geen gezinscel is. Verzoeker betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met zijn echtgenote. Evenmin toont hij aan dat hij nog een gezinscel met haar vormt. Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat zijn verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is ongeacht het feit dat de echtscheidingsprocedure nog niet werd opgestart door verzoeker.”

8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht uit de bewoordingen van artikel 42^{quater}, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet op wettige wijze af te leiden dat, binnen de vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht van het familielid van de burger van de Unie, een einde kan worden gesteld aan dat verblijfsrecht wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Bij een huwelijk kan immers niet enkel een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht in geval van ontbinding van dat huwelijk maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze laatste hypothese staat los van het al dan niet bestaan van een huwelijk vermits het verblijfsrecht van de betrokken vreemdeling net wordt erkend omdat hij de gezinshereniger vergezelt of vervoegt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht derhalve zonder schending van artikel 42^{quater}, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet eveneens op wettige wijze aan te nemen dat de daarin voorziene uitzondering niet geldt indien de gezamenlijke vestiging van gehuwden in het Rijk minder dan één jaar heeft geduurd.

9. Verzoekers verwijzing naar het vonnis van de familierechtbank van Leuven van 21 januari 2019 doet geen afbreuk aan het voorgaande. Al was er, zoals in het bestreden arrest wordt vastgesteld, nog geen echtscheidingsprocedure ingesteld, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt ook vast dat “er geen feitelijke samenwoning is sedert minstens 4 april 2018 (voorstel ambtelijke

schrapping) en er sindsdien geen gezinscel is”. De Raad van State is als cassatierechter niet bevoegd om deze feitelijke beoordeling over te doen.

10. Verzoeker voert geen andere kritiek aan met betrekking tot artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. Het eerste middel is ongegrond.

V. Aanvullend onderzoek

11. Het auditoraat heeft zijn onderzoek over de zaak beperkt tot het onderzoek van het eerste middel, waarvan blijkt dat dit niet leidt tot een definitieve oplossing van het geschil. Er is dan ook reden om het auditoraat te gelasten met een aanvullend verslag over de zaak.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent het debat.

2. De Raad van State gelast het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat met een aanvullend onderzoek.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op een juli tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams